

**Postanowienie z dnia 29 kwietnia 1997 r.
II UZ 18/97**

Sprawa, w której ubezpieczony wywodzi swoje roszczenia z twierdzenia, że jego emerytura została zaniżona wskutek zastosowania przez organ rentowy błędnego wskaźnika podstawy wysokości wymiaru świadczenia i błędnej wysokości kwoty bazowej jest sprawą o świadczenie w rozumieniu przepisu art. 393 pkt 1 KPC.

Przewodniczący SSN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca),
Sędziowie SN: Zbigniew Myszka, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 kwietnia 1997 r. sprawy z wniosku Edwarda A. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o wysokość świadczenia, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 16 grudnia 1996 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 1996 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku odrzucił kasację Edwarda A. wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 17 października 1996 r. [...] przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w W. o przyznanie wyższego świadczenia z ubezpieczenia społecznego. W sprawie tej organ rentowy decyzją z dnia 26 stycznia 1996 r. ustalił emeryturę wnioskodawcy w kwocie 382,58 zł miesięcznie od dnia 1 października 1995 r. i w kwocie 439,59 zł miesięcznie od 1 grudnia 1995 r., a Sąd Wojewódzki rozpoznając jego odwołanie uznał, że powyższa decyzja jest prawidłowa. W związku ze złożeniem przez wnioskodawcę apelacji Sąd Apelacyjny wezwał go do wskazania przedmiotu zaskarżenia. Wnioskodawca uczynił to dwukrotnie: w piśmie pełnomocnika wnioskodawcy adw. Marzenny K. z dnia 2 października 1995 r. [...] oraz w piśmie samego wnioskodawcy z dnia 9 października 1996 r. [...] Według tych pism wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 2.390,40 zł.

Po złożeniu przez wnioskodawcę kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 października 1996 r. tenże Sąd wezwał jego pełnomocnika do wskazania przedmiotu zaskarżenia. W piśmie z dnia 12 grudnia 1996 r. adw. Marzenna K. określiła wartość przedmiotu zaskarżenia również na kwotę 2.390,40 zł [...]. Tę samą wartość podaje także w skardze kasacyjnej [...]. W związku z tym, powołując się na art. 393⁵ KPC, Sąd Apelacyjny odrzucił postanowieniem kasację jako niedopuszczalną, stosownie do art. 393 pkt 1 KPC.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik wnioskodawcy żądał

uchylenia tego postanowienia i zasądzenia kosztów postępowania, podnosząc, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawca kwestionował przede wszystkim "zasady ustalania wysokości podstawy wymiaru świadczenia" i tylko w konsekwencji wysokość otrzymywanego świadczenia, jednak nie odwrotnie. Poza tym wskazana wartość przedmiotu zaskarżenia jest wartością w "zakresie najniższym" niż należy, gdyż ze względu na "specyfikę dokonywania wyliczeń matematycznych przez organy rentowe" wnioskodawca nie mógłby tego uczynić sam w sposób prawidłowy.

Sąd Najwyższy rozpoznając zażalenie zważył, co następuje:

Wbrew zapatrywaniu wnoszącego zażalenie sprawa nie dotyczy ustalenia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, lecz wysokości świadczenia. Wnioskodawca zakwestionował bowiem wysokość zastosowanego przez organ rentowy wskaźnika podstawy wysokości wymiaru świadczenia i wysokość kwoty bazowej, które to elementy wpływają na wysokość emerytury. Zresztą już w odwołaniu od decyzji przyznającej emeryturę wnioskodawca stwierdził, że "emerytura ta jest zbyt niska", gdyż "opłacał składki w wysokości trzykrotnej podstawy" i w związku z tym "wnosi o przeliczenie" świadczenia. Również pisma składane w toku postępowania przez wnioskodawcę i jego pełnomocnika świadczą o tym, że przedmiotowa sprawa jest sprawą o wysokość świadczenia. Rozbieżność między stronami wynika bowiem stąd, że organ rentowy ustalił wysokość emerytury według innego wskaźnika (74,98%) niż żąda wnioskodawca (107,94%). Z tej właśnie przyczyny wnioskodawca stwierdził, że jego emerytura jest zaniżona w stosunku rocznym o 2.390,40 zł, przy czym w piśmie procesowym z dnia 9 października 1996 r. przedstawił dokładne wyliczenie [...].

Według art. 393 KPC kasacja nie przysługuje między innymi w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 5.000 zł. Stosownie zaś do art. 393⁵ KPC kasacja wniesiona z pominięciem tego przepisu jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu przez sąd drugiej instancji na posiedzeniu niejawnym.

Skoro więc Sąd Apelacyjny tak postąpił, nie ma podstaw do kwestionowania zaskarżonego postanowienia. Z tego względu i na podstawie art. 385 w związku z art. 393¹⁹ i art. 397 KPC Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.

=====